

Szabó Ferenc

TajtékHzó idő

„Csak egy nyarat még, óh, ti Hatalmasok,
s egy ősz az érett dalra, hogy a szívem
az édes játékkal betelve
kész legyen az örök elmúlásra!”

(Hölderlin: A Párkákhoz)

Nem a Párkákhoz fohászokodok én
hogy sikerüljön ez a költemény
mert hiába dicsérik versemet
ha túlél ez a papírlap
bármily játékos e pillanat!
Az árnyékvilág nekem nem elég
minden hiába: tűnő semmiség a lét
ha a tajtékHzó idő végleg elsodor

Igen! egyszer élünk csak itt lenn
ezért oly drága minden pillanat
sem párka sem pogány isten
semmi hatalom az ég alatt
nem menthet meg – egyedül Ő
ki öröklétre szánt – Atyám –
mielőtt még megfogant anyám.
Szikra vagyok az ő szívéből
szétzúzhatnak idegen erők
de lényem örökre megmarad –
áldott legyen a végső Akarat!

Gyerekkor

Nagy vihar rázta a kerti fákat
a mezőkön villámok nyargalásztak
míg apám csatakos lovakkal megérkezett
anyám minden villámnál keresztet vetett

Most végre ézengés között eshetett
az ég zsilipjei eleredtek
ömlött a víz szinte ellepte a tanyát
mi az ablakon át néztük az orgiát...

Aztán végre csendesség lett az eső elállt
mezétláb kiperegtünk a meleg sárba
a keréknyomban sodrón rohant a sárga
esővíz – a keleti égen a szivárvány
lengett mint néha kezünkben a sárkány

Lement a nap anyánk vacsorára hívott
„Gyerekek, megsült a krumpli!” – Egy tehén
éhesen felbőgött és az est tején
galambbúgás habzott – az istállóhoz érve
megcsapott a trágyaszag s a tejjilatú béke

Hozzád tartozom

Ó nem átkozom a prófétával
azt a napot amelyen megszülettem
mindig áldalak azért hogy lettem
s hogy Fiad mellé társul elszegődtem
mikor fiatal fejjel vállaltam küldetésem
szabadon és örömmel tettem

Most újra megajánlom magam
úgy ahogy ma itt vagyok
a múltam belém épült – vállalom
mert Irgalmad is vállalt engem
erősíts meg hűségemben!

Tudom ha elcserélnélek
kérész kéjekkel bálványokkal
a tűz bennem gyötrő lángokkal
csontomig izzana – poklom Szereteted lenne!

Most már végleg a tűzbe vetve
mindazt mit megéltem de nem szerettem
Kereszted zászlója lobogjon felettem
Jézus örökre tartozzam Hozzád

József Attila Istene

Attila, köteted most nincs itt velem
kedves társam bár nem Bibliám
Istened – hiszem – az én Istenem
Atyád is mint nekem Atyám

Gondja van a kis bogarakra:
szívükben szép zöld tüzek égnek
s Ő térdig csobogó nyugalomban
várja őket este ha hazatérnek

A fűszálak haját Ő simítja –
sose csorbulnak ki mint a bárdok
a kislányok arcát kipirosítja
szereti e rossz de szép világot

Ha vétkeztünk mennykövével
csattogtat terelget a jóra
hogy legalább szemöldökével
intse ki nem ad a szép szóra

Ha golyóznak velük játszik
óvja a kicsiket mind – az árva
mellébújhat hogyha fázik
s nagy tűz gyúl az ő szavára

Mert tudja hogy lelkünkben
rettentő rém-árnyak suhognak
s szíveink a semmi ágán ülve
jég-lázban égve vacognak

Ha elrángott a semmi sodra
felemel kihúz szárít izzaszt
lefektet puha vánkosodra
s mint a Mama melletted virraszt

Megretten hogyha késsel játszol
őrsi balga oktalan szíved
ha nem is enged mennybe látnod
a földön kísér bárhova követ

Mikor Szárszón vad kerék rohant rád
feljajdult fenn a vérző Isten
összeillesztett kettészelt virág
s ott virítasz most az égi kertben

Paul Claudel: A számkivetés versei VII.

Legyőztél engem, szerelmem! Ellenségem,
Elvetted egytől egyig minden fegyverem,
Most semmi védelemmel nem rendelkezem.
Itt vagyok, Barátom, előtted meztelen!

Sem az ifjú Vágy, sem az Ész, mely csalárd,
Sem az Agyrém, e fénytől elvakított ló,
Nem biztos hű barátok! minden áruló!
És mentségemül e gyáva szív sem szolgált.

Bármerre szöktem is: a Törvény fogadott.
Engedni kell végre!, Ó, ajtó, engedd be
A vendéget; lázas szív, figyeld a Mestert,
ki jobban önmagam, mint én magam vagyok.

Irgalmat, ó, egek és mennyei körök!
Itt vagyok, megelőzve a Holtakat, jelen.
Igaz Bíró, Örök, Szent és Erős Isten,
Itt vagyok élve szigorú kezed között!

(Fordította: Szabó Ferenc)

Ha meghalok...

Régi rondeau – továbbírva
(1950-2007-2010)

Ha meghalok majd egyszer én
szívem megáll mint a malom ha
kiszárad a folyó – a lomha
hústömböt itt hagyom és belém
hullnak a csillagok halomra
ha meghalok.

De feljövök majd egyszer én
sírom fölé a kis halomra
fénylőn pattan ki lelkem odva
s csillag leszek az Isten új egén.

(1950)

Pascallal tünődve

Rímjáték volt ez hajdanában
még nem hittem hogy meghalok
most már tudom: kivétel nem vagyok
eltűnök mint csillagpor az éjszakában
„A csillagterek örök csöndje,
rémülettel tölt el!”

Szorogat a sodró szédület:
nem ismerem kezdetem és végemet
miért vagyok itt és miért most
forrásom helyét kémlelem
a semmibe s anyám méhébe
vissza már nem térhetek –
lehetetlen a rákmenet!

De a jövő előttem kitárva
még minden lehetek arra várva
hogyan eljőjön a végső óra
ez lesz az igazi születés:
az idő méhéből kiszakadva
beleszállok az öröklétbe.

(2007)

Múlt – jelen – jövő

Egyszer majd sűrű köd szakad rád
eljön az alkonyat s az éjszakád
harangok hívnak majd haza
s téged is betemet a feledés hava
Sorra mennek el a jóbarátok
többször már a Cet torkába látok
egyszer élünk az egyszervoltat
hordozod - várnak már a holtak?

De míg itt vagy élj a pillanatban
lásd meg egy homokszemben
a mérhetetlen mindenséget
a fénylő eget egy kék virágban
éld át mily boldogság van
a pillanatban: a jelen
az örökkévalóság ablaka
ha egyszer megszülettlél
öröklétre lettél!

Álló idő – álomemlék

Égi és földi szerelem (Énekek éneke 1, 1-4)

„Tégy engem szívedre pecsétnek”
mondja a *Menyasszony* –
„szerelmed édesebb a bornál
keneted illata száll
rajong érted sok leány
ragadj magaddal innen el
egy messzi délszaki szigetre!”

Már elpihent a Vőlegény
kedvese keblei között
a virágzó szőlők illata
tovaszállt már - ősz van
dús fürtök édes zamata
részegít – habzik az új bor...

A remegő *Menyasszony* szól:
„Csókolj meg : belédveszem!
látod: elment az eszem
ezentúl már semmire se vágyom!”
Már csak a nász van -
- az idő megállt -
beteljesülés az örök nyárban.

*

Éltető emlékezés

„Őrizkedem attól, hogy elhanyagoljam
az éltető emlékezést – a memóriát”
(Péguy)

A szív felejt a víz surran a szél szalad
Minden múlandó itt lenn?
Nem! Minden új a múltból fakad
A föld alól tanítanak a holtak:
Ne hidd hogy te nyalod kerekre a Holdat!

Lángív - a Lélek tüze

Isten Lelkéből él a lélek
s felülről a lángív a testbe
átcsap s szellemivé izzítja –
a szamár és az ökör él alulról

Ha csontburkodba zárkózol
a lángív már többé nem ég
elhamvad test-lélek egységed –
porrá lesz ki magának elég.

Tárulj ki a Lélek tüzének
a szeretetben szíved újraéled
s már most ízeled az öröklétet!

Terád szomjas a lelkem

(62. zsoltár)

A titkok erdejében
friss forrás csobog
a hűs vízre hajlok
hiába habzsolom vizét
szomjam nem oltja
sohasem elég

Tengermorajtól kísérve
járok a meleg homokon
sós cseppek cserepes ajkamon
kiinnám az óceán vizét
de csak Rád szomjazom!

Nincs út a rengetegben
a tengerfövény is elfogyott
múltam mélyén kereslek
Ősforrásom: végre meglellek
égő vággal Reád hajlok
Nálad már megnyughatok.